

оповести именно като прелом.

8. За префункционализиращия се ред на традицията отново е уместно да припомним **Т. С. Елиът**. Вж. Цит. съч.

9. За предразположеното на Яворов към определени естетически влияния, които са дори откъснати и анахронични на фона на актуалния естетически контекст от началото на ХХ в., вж. **Ст. Илиев**. Противоречивият свят на Яворов. С., 1976, с. 51–88.

10. Обръщаме внимание на лирическата категория **облак** (вж. по-горе цитираната студия на П. Велчев, с. 146), подвела под знака си ранни и късни Яворови творби, без оглед на качествено различните типове поетики, в които се включват. Чрез поетическите символи на Яворов бихме искали да възстановим художествения континуум на това творчество, където може да стане още по-явно и категорично единството на образни и логико-семантични единици и структури.

11. Вж. **Г. В. Ф. Хегел**. Естетика. Т. I, С., 1967, с. 442.

12. Вж. **Ю. Кръстева**. Създаването на формулата. – В: Литературата, 1994, кн. 2.

13. В „Семиотика и философия на езика“ (с. 25) **У. Еко** пише: „те (символите) са обикновено произволни, но съдържат елементи на мотивация.“

14. Един от възможните синоними на метафизичния прочит би могъл да бъде терминът на **У. Еко хиперкодиране**. Вж. **У. Еко**. Трактат по обща семиотика. С., 1993, с. 168. При Еко е налице известно противопоставяне между процесите абдуциране (декодиране) и хиперкодиране (загуба, затъмняване на кода). Налице обаче е и една диалектическа взаимовръзка: добивайки социален статус, бидейки призната, **абдукцията** се разсейва, прераства в хиперкодиране. Указаният точно от нея код става пределно условен, непрагматичен и нефункционален. Или – изразено с езика на спекулативната метафорика – „кривото огледало“ може да се конституира и като правилно отражение, като спекулативен канон за създаване на желани (допустими) проекции.